

Sygn. akt III Ko 5/13/o

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Krawczyk

Protokolant: Michał Gruszka

przy udziale Marka Jarczyńskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 maja 2013 r.

wniosku A. K. z dnia 19 grudnia 2012 r.

w przedmiocie odszkodowania z tytułu represji za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

postanawia

I. umorzyć postępowanie,

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 19 grudnia 2012 r. (data wpływu) A. K. domagał się na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego zasądzenia kwoty 270.097,46 zł wraz

z odsetkami od daty wniesienia żądania tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę majątkową oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wobec pozostawania w areszcie od dnia 07 stycznia 1982 r. do dnia 23 lutego 1982 r. i represji za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w okresie od grudnia 1981 r. do co najmniej 1984 r. i dalej.

Wnioskodawca wskazał, że toczyło się już przed tut. Sądem z jego wniosku postępowanie o odszkodowanie i zadośćuczynienie zakończone wyrokiem wydanym w dniu 28 marca 2011 r., sygn. akt III Ko 105/09/o, którym zasądzono na jego rzecz kwotę 25.000 zł. Wnioskodawca podał, że dochodził wówczas zasądzenia na swoją rzecz 25.000 zł, albowiem, obowiązująca w dacie składania wniosku oraz jego rozpatrywania treść art. 8 ust. 1a cytowanej wyżej ustawy, wprowadzała ograniczenie wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia łącznie do takiej właśnie kwoty.

W międzyczasie art. 8 ust. 1a został uznany za niezgodny z Konstytucją, a zatem przestało obowiązywać ograniczenie wysokości kwoty możliwej do uzyskania tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia do 25.000 zł.

Wnioskodawca podał, że należne mu odszkodowanie (wyliczone w sposób szczegółowy opisany we wniosku) znacznie przewyższa przyznaną mu na mocy ww. wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 marca 2011 r. kwotę 25.000 zł. Koniecznym było zatem wystąpienie z żądaniem zasądzenia „odszkodowania uzupełniającego”, ponad uzyskaną kwotę 25.000 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu zaistniała ujemna przesłanka procesowa powodująca konieczność umorzenia postępowania.

Przepis art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stanowi, że postępowania się nie wszczyna, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się. Sformułowana w tym przepisie przesłanka powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*) zachodzi wówczas, gdy uprzednio zakończone zostało prawomocnie postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, zaś nowe postępowanie pokrywa się z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej (pomiędzy poprzednim, zakończonym prawomocnie, i obecnym postępowaniem musi zatem zachodzi

tożsamość przedmiotowo – podmiotowa).

Poprzednio złożonym wnioskiem - z dnia 28 października 2008 r. (data wpływu) - A. K. domagał się zasądzenia kwoty w wysokości 25.000 zł wraz z odsetkami liczonymi od daty zgłoszenia żądania tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę majątkową i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu pozostawania w areszcie od dnia 07 stycznia 1982 r. do dnia 23 lutego 1982 r. Wnioskodawca wskazał, że należne mu odszkodowanie przekracza kwotę 25.000 zł, jednakże ustawodawca w art. 8 ust. 1a ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego ograniczył wysokości kwoty możliwej do uzyskania tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia do 25.000 zł.

Na skutek rozpoznania tego wniosku prawomocnym wyrokiem z dnia 28 marca 2011 r., sygn. akt III Ko 105/09/o, Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 25.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku.

W dacie wydawania ww. wyroku, tj. w dniu 28 marca 2011 r., nie obowiązywał już przepis art. 8 ust. 1a ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. nr 34, poz. 149 ze zm.), ograniczający wysokość odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę do łącznej sumy 25.000 zł. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia

01 marca 2011 r., sygn. akt P 21/09, przepis ten został uznany za niezgodny z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i art. 2 oraz z art. 41 ust. 5 w zw. z art. 77 ust. 1 i art.

31 ust. 3 Konstytucji RP. Nowa regulacja prawna, nie przewidująca już żadnych ograniczeń kwotowych w zakresie wysokości przyznawanego odszkodowania i zadośćuczynienia, obowiązuje od 10 marca 2011 r. Oznacza to, że w dacie wydania wyroku możliwe było rozszerzenie żądania ponad dochodzoną pierwotnie kwotę 25.000 zł, czego wnioskodawca jednak nie uczynił.

W takim stanie rzeczy Sąd, wydając wyrok w dniu 28 marca 2011 r., związany był treścią wniosku z dnia 28 października 2008 r. i nie miał podstaw, aby orzekać ponad zgłoszone w nim żądanie nawet wówczas, gdyby przemawiały za tym okoliczności sprawy i zgromadzony materiał dowodowy.

W przedmiocie żądania wnioskodawcy zgłoszonego w niniejszym postępowaniu zapadło już zatem prawomocne rozstrzygnięcie, a zatem stwierdzić należało zaistnienie przesłanki z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (powaga rzeczy osądzonej).

Mając na uwadze powyższe, postępowanie należało umorzyć, o czym orzeczono w pkt I sentencji postanowienia.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb państwa.